

in kaj. „Novice“ bojo vsako mnenje rade v svoje liste jemale, naj bo naših ali nam nasprotnih misel.

Černigrob.

Med mikavne kraje krajske dežele se gotovo tudi Černigrob šteje. Černigrob, stara, nekaj močno obiskovana božja pot, pa tudi še dandanašnji ne zapuščena, leži v severnem kotu na berdu med Loko in Krajnom; zad za njim stoji borovita Planica in točorodivni Rovt; na kterega se kmetič, ko na polju zlata pšenica zori, vedno strahom ozira, ker znad Rovta dol tolikokrat prišume viharne oblaki, stresejo točo v plodno polje in uplenijo upe in nade ratarja. Ko dospesh skoz prijazne loke in tamne loge na berdo, stopi naj prvo v veličansko staro cerkev, od ktere nobeden več ne vé povedati, kdaj da je bila zidana. Samo tamne pravlice še čuješ stare ljudi pripovedovati, kakor so jih od svojih dedov čuli. Tam pod košato lipo ti bo sivi starček razlagal s perstom na cerkev kazaje, da je v silno starih časih, kjer zdaj cerkev stoji, tolovajska jama bila. Celo Sorško polje je še tiktat pokrival debeli gojzd. Goščava je bila taka, da je sončni žarek nikdar prešinul ni. Tako debeli hrasti so tukaj stali, da enega pet mož ni obseglo. Prebivavcev v tem kraju še ni bilo, — divja zver je samoto pretulila in krič sive sove je v črni noči tice strašil. Tiktat je tu skoz iz stare Gorotanje skoz Loko v Železnike cesta peljala. Al noč in dan so tolovaji ob cesti prežali, ki so v Černigrobu pod zemljo stanovali, so popotnike ropali in ubijali. Zavolj tega si ni nobeden več upal na cesto, ki se je tako zarasla, da se dandanašnji več ne pozná in ne vé, kje da je peljala. Pozneje je te tolovaje paganska (ajdovska) deklica zapazila in z lastno roko vse pomorila. Ta deklica je bila pa po pravlici tako orjaške postave, da je z eno nogo pri sv. Joštu, z drugo pa na Šmarni gori stala in iz Save vodo zajemala! Ona je bila braniteljka pravičnih ljudi in smert hudobnih. Ko so ljudje začeli cerkev zidati, je ona tudi pomagala, ter je sto centov teške skale v predpasniku nosila, in sama zvonik zidala, kteremu na Krajnskem ni enacega. Zidarji so na dan po soldu služili, jesti pa so si sami preskerbeli. To pa je bilo tiktat zlo veliko plačilo. — To in marsikaj družega pripovedujejo stari očetje, kar so jim še njih sivi dedi pravili. (Konec sledi.)

Novičar iz mnogih krajev.

Teržaškemu časniku se iz Milana pise, da je neki Lah iz Sene, Ludovik Maspero po imenu, pomoček zoper tertno boleznin znajdel, kterega pa je le za 50.000 dvajsetih svetu razodeti pripravljen, vendar ne vzame plačila prej, dokler ne bojo očitne skušnje gotovost njegovega pomočka poterdile. Mož je saj pošten! Vse kupčijske zbornice v Lombardii naberajo deležnike za to reč, in po tem se bo komisija izvolila, ki bo poskusila skrivni pomoček in razsodila veljavnost njegovo. Sliši se, da je pomoček tak, da ga bo vsak vinorej celó z majhnimi stroški lahkohobil. Neizrečena dobrota bi bil tak gotov pomoček, ali pa bo — bomo v 2 mescih zvedili. — Čbelarji Dunajske okolice so imeli 28. majnika svoj 7. shod. — V Banat in Vlahio so se 8. majnika silne trume tistih za živino grozno nevarnih mušic privlekli, ki so pod imenom Kolumbaških mušic znane; k sreči jih je deževje kmalo spodilo. — Dr. Polak (menda naš rojak), ki je šel v Perzio za profesorja, je poslal te dni od ondot grofu Hadik-u v Arad semena perzijskih židnih gosenc, ktere ondi pod milim nebom žido predejo. — Pozornost celega sveta je sedaj v Carigrad in na ru-

sovsko vlado obrnjena. Ko je knez Menčikov 21. majnika popoldne ob petih Carigrad zapustil zato, ker semu — gotovo na svét angleškega in francoskega poročnika — Turk ni vdati hotel, je nek žugal, da bo rusovska vlada z vsó silo po drugi poti svoj namen dosegla. Vkljub vsemu temu in čeravno ima rusovska vlada silno armado na meji postavljeno in nek za 7 mescov s živžem preskerbljeno, je vendar strah pred vojskomenda prazen, ker miroljubni in modri car ne bo prederzno vojske začel, ktere konce bi znal za-nj nesrečen biti, ker Anglež in Francoz Turka podpirata in tudi vse druge vlade ne bojo pripustile, da bi se Turčija razrušila, ako vlada resno spolne svoje obljube. Sicer pa tudi turška armada ni tako slabotna, kakor se je mislilo, ker je nek v stanu 480.000 vojakov v vojsko dati in ima na morju 16 velicij vojnih bark, 14 fregat, 12 korvét, 20 brig. Pruska vlada je poročila svojemu poročniku: naj v vsem edino ravná z avstrijskim, in ker zdej pride slavnoznani Bruk za avstrijskega poročnika v Carigrad, bo on važno nalogo imel razpertje poravnati med Turkom in Rusom. Pričakovati je tedaj, da bo poslal rusovski car družega poročnika z manj napetimi stranami v Carigrad, ki bo iz novega pogodbo začel s Turčijo, in tako se zna vojskeoblačno nebó spet zvedriti.

Šege narodske po Slovenskem.

Narekovanje v Liburnii (Istriu).

Zapisal J. V. *).

I. Za sinom.

Sine moj! rano moja! sinko moj!
Rožice moja! diko moja! sine moj!
Kito moja! ranjena je majka, sine moj!
Rano moja! ranjena je majka tvoja, sine moj,
Ja sam mislila, da češ ti mane, grancice moja!
Va mojej starosti merzлом vodicom napajati, sine moj!
Lepi naš oženja brez nevestice, sinko moj!
Sine moj, serdačna grancice moja, sinko moj!
Ka se je mene od serdača odkinula, sine moj!
Sinko moj! ranjena je majka tvoja, sine moj!
Guboka rano moja! serdačni sinko moj!
Nikdar nezagojena rano moja, sine moj,
Ki bi bil to meni rekal, rožice moja!
Da češ ti tako berzo oleteti, grancice moja,
Okrunjena grancice moja! sinko moj!
Ranjena je majka tvoja! rano moja sine moj!
Guboka nezagojena rano moja! sinko moj!
Nikdar nepozabljeni sine moj!
Sinko moj! ja sam mislila, rožice moja!
Da češ ti mene v starosti nastati, sine moj!
Da češ me k grobu sprovadjat, grancice moja!
Pa sprovadam jaz tebe, serdačni sine moj!
Ja te sve zazivam, predragi sine moj!
Pa se nečeš name obazreti, rožice moja!
Sinko moj! rano moja! sinec moj!
Vela moja nadajo! serdačni sinko moj!
Ča puta si ti tvoju majku zazval, sine moj!
A sada ti vela nuja serce oklopila, rožice moja!
Da nemoreš ti tvoje mile majke zazvat sinec moj!
Lepa okrunjena grancice moja, sinko moj!
Po malo mi tamo rožice deli, sine moj!
Aš le ti ih nestati, serdačna rožice moja!
Aš je tamo čuda rodbine i bratje, sinko moj!
Podeli mi ovih rožic, lepa grancice moja,
Ke su okolo tebe, serdačna kitice moja!
I sveh mi tamo pozdravi, sinko moj,
I mojga otea i milu majku, grancice moja,
I svih naših prijatelji, serdačni sinko moj! itd.

*) Zapisal sim te narekovanja, ki so pripogrebih v Istrii navadne, kakor ste mi jih dve stari ženici vsaka posebej povedale; pri pogrebih jih ni lahko zapametiti, ker vsaka svojo poje.

Današnjemu listu

je dodana 6. pòla „občne zgodovine“.